

Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: Με την διαπόμπευση των άλλων το κακό μεγαθύνεται!

[/ Πεμπτουσία](#)

Ας μην λέμε «ποιοι αμάρτησαν», αλλ’ ας φροντίσουμε να διορθώσουμε όσους αμάρτησαν. Γιατί είναι πράγματι φοβερή η συνήθεια, φοβερό κακό το να κατηγορούμε μόνο τους αδελφούς μας και να μην φροντίζουμε γι’ αυτούς. Το να διαπομπεύουμε τα κακά των ασθενών και να μην τα θεραπεύουμε. Ας αποβάλουμε, αγαπητοί, αυτή την κακή συνήθεια, γιατί δεν είναι μικρή η ζημιά που προξενεί. Και πώς την προξενεί, θα σας πω.

Σε άκουσε κάποιος να λες, ότι είναι πολλοί εκείνοι που έκαναν το τάδε κακό και χωρίς να ελέγξει τον λόγο, τον μετέφερε σε άλλον. Εκείνος, πάλι, χωρίς να το καλοξετάσει το είπε σε άλλον. Έτσι, αυξανόμενη σιγά – σιγά αυτή η φήμη, στην Εκκλησία προκαλεί ντροπή, ενώ σ’ εκείνους που παραπλανήθηκαν δεν επιφέρει καμιά ωφέλεια αλλά βλάβη και σ’ αυτούς και σε άλλους. Γιατί κι’ αν ακόμη είναι λίγοι, εμείς με τις πολλές διαδόσεις τους κάνουμε πολλούς, κι’ έτσι και τους υγιείς τους κάνουμε ασθενέστερους και σπρώχνουμε να πέσουν εκείνους που πρόκειται να πέσουν. Γιατί... όταν αυτά τα ακούσει ο ασθενής στην πίστη θα τρέξει προς το

πλήθος εκείνων που έχουν πέσει.

Ας μην χαιρόμαστε, λοιπόν, ούτε γι' αυτό ούτε και για οποιοδήποτε άλλο πονηρό κατασκεύασμα, κι' αν ακόμη είναι πολλοί οι αμαρτάνοντες, ώστε να τους διαπομπεύουν και να λένε, ότι είναι πολλοί, αλλ' ας τους κλείνουμε το στόμα κι' ας τους συγκρατούμε...

Μην διαπομπεύεις, λοιπόν, τα αμαρτήματα, αλλά θεράπευσέ τα. Γιατί όπως ακριβώς εκείνοι που τα διαπομπεύουν και ασχολούνται μόνο με αυτό, κι' αν ακόμη είναι λίγοι εκείνοι που αμάρτησαν συντελούν στο να φαίνονται πολλοί, έτσι κι' εκείνοι που συγκρατούν κι' αποστομώνουν τους δυσφημιστές και φροντίζουν για εκείνους που έπεσαν, κι' αν είναι αυτοί πολλοί, κι' αυτούς τους διορθώνουν εύκολα, και δεν αφήνουν κανένα άλλον να βλαφτεί από την διάδοση αυτή.

Δεν άκουσες τον Δαβίδ όταν θρηνούσε τον Σαούλ; «Πώς έπεσαν οι δυνατοί; Μην το κάνετε γνωστό στη Γεθ, ούτε να επιτρέψετε να διαδοθεί σαν χαρμόσυνη είδηση στους δρόμους της Ασκάλωνος, για να μην ευφρανθούν οι θυγατέρες των αλλοφύλων, ούτε να νοιώσουν αγαλλίαση οι θυγατέρες των απερίτμητων» (Β' Βασ, 1,19).

Αν, λοιπόν, δεν ήθελε να διαπομπεύσει ένα πράγμα φανερό, ώστε να μην νοιώσουν ευχαρίστηση οι εχθροί, πόσο μάλλον δεν πρέπει να γνωστοποιούμε τα δικά μας στα αυτιά ανθρώπων έκτος Εκκλησίας, ή καλύτερα ούτε στ' αυτιά των δικών μας,

ώστε ούτε οι εχθροί μας ακούοντάς τα να χαίρονται, ούτε οι δικοί μας ακούοντάς τα να πέφτουν αλλά να τα συγκρατούμε και να τα περιφράζουμε από παντού.

Μην μου λες ότι, το είπα στον τάδε. Κράτα τον μέσα σου τον λόγο. Γιατί, όπως εσύ δεν άντεξες να σιωπήσεις, έτσι δεν θα αντέξει κι' εκείνος!

Ας μην εξετάζουμε αυτό μόνο, αν δηλαδή είναι πολλοί οι παρασυρμένοι, αλλ' ας φροντίζουμε πως θα τους απομακρύνουμε απ' αυτά. Ας μην εξυψώνουμε τα πράγματα των εχθρών μας και να μειώνουμε τα δικά μας. Ας μην παρουσιάζουμε εκείνους ισχυρούς και τα δικά μας πράγματα ασθενή, αλλά να κάνουμε το εντελώς αντίθετο.

Γνωρίζει και η φήμη πολλές φορές να καταποντίζει και να ανορθώνει μία ψυχή, και να εκβάλλει την προθυμία εκεί όπου απουσιάζει, και να την αφαιρεί εκεί που δεν υπάρχει.

Γι' αυτό σας συμβουλεύω να αυξάνετε τις φήμες εκείνες που εξυψώνουν τα δικά μας παραπτώματα και τα κάνουν να φαίνονται μεγάλα, κι' όχι εκείνες που προξενούν ντροπή στην κοινότητα των αδελφών. Κι' αν τύχει κι' ακούσουμε κάτι καλό, να το διαδίδουμε σε όλους, αν όμως ακούσουμε κάποιο φαύλο και κακό, ας το κρύψουμε μέσα μας κι' ας κάνουμε το παν, ώστε να το εξαλείψουμε.

(Από τον Η' Λόγο του «Κατά Ιουδαίων».Ε.Π.Ε τ.34)